Vždyť již z nadpisu § 18: »Jak se hodnota vyhledá« jest zřejmo, že tu jde jen o vyhledání »hodnoty«. Co se touto »hodnotou« rozumí, praví obsah § 18 sám. Dle jeho 1. odst. ve spojení s § 5 je jasno, že v § 18 jde jen o hodnotu v době zcizení a nabytí, která nastupuje na místo ceny zcizovací a nabývací, jež jinak zásadně platí za hodnotu zcizovací a nabývací. »Hodnota« nastupuje však na místo »ceny« dle § 5 jen v případech v řádu zvláště uvedených, t. j. v případech §§ 8, 10 a 11, odst. 4, v nichž všech jde však výlučně jen o hodnotu převáděné nemovitosti.

Také celý dávkový řád užívá stereotypně pojmu »hodnota« jen při převáděné nemovitosti samé nebo její části.

Při bližším přihlédnutí k § 9, č. 1 nutno dospěti dále k tomu, že připočítává se nikoli »hodnota« nákladů těch, jak jeví se v rozhodné době zcizení v trvalém zvýšení celé hodnoty nemovitosti, nýbrž výše nákladů skutečně vynaložených, jež mnohdy ani objektivně v době potřebného zjišťování nedá se dostatečně zachytiti.

Řízení § 18 vyhrocuje se na konec v soudní odhad vyhledávané hodnoty. Ale již pouhý pohled na příklady započítatelných změn v § 9, č. 1 uvedené poučuje, že by dodatečný soudní odhad někdy vůbec ani nebyl s to, aby zjistil výši nákladu původně vynaloženého.

Ze všech těchto důvodů dochází nejvyšší správní soud k jedině možnému výkladu, že jest nepřípustno, užíti řízení upraveného § 18 na případy zjišťování nákladů uvedených v § 9, č. 1.

Jejich připočítatelná výše vyšetří se dle všeobecných zásad administrativního řízení, ježto dávkový řád nepředpisuje pro tento případ žádného řízení zvláštního.

K témuž výsledku dospěl již tento soud v nálezu z 8. dubna 1919 č. 1704, k němuž se tu také odkazuje.

Dle toho byl v daném případě co do výše sporný stavební náklad zjišťován nesprávnou cestou, vzniklou z mylného právního názoru žalovaného úřadu. Naříkané rozhodnutí na tom spočívající odporuje tudíž zákonu, i musilo dle § 7 zák. o správ. soudě býti zrušeno.

Č. 116.

Vyživovací příspěvek: * Nároku na vyživovací příspěvek nemají příslušníci domobraneckého gážisty, kteří mají dle předpisů o požitcích pro vojsko nárok na rodinné požitky.

(Nález ze dne 31. května 1919 č. 2631.)

Prejudikatura: víd. nál. ze dne 17. března 1917 č. 6904, Budw. č. 11.780 A a další stálá praxe.

Věc: Emma Martinová v Karlových Varech proti Zemské vyživovací komisi v Opavě o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Stěžovatelka, manželka městského stavitele ve Frýdku, brala z důvodu povolání svého manžela k aktivní službě vojenské do 1. září 1916 rodinný příspěvek, příslušející manželce gážisty v záloze. Když jí tento příspěvek byl zastaven, zažádala o příspěvek vyživovací počínajíc 1. zářím 1916. Okresní vyživ. komise, zjistivši dotazem u městské rady ve Frýdku, že stěžovatelce vyplácí se z požitků, které měl manžel její jako městský stavitel, měsíčně 198 K 50 hal., resp. v prosinci 1917 237 K 50 hal. a od ledna 1918 281 K 33 hal., zamítla její nárok proto, že obnos městem Frýdkem vyplácený k výživě stačí.

Zemská vyživovací komise zamítla naříkaným výnosem odvolání stěžovatelčino z důvodu uvedeného okresní vyživovací komisí a poněvadž výživa stěžovatelčina není ohrožena.

O stížnosti podané proti tomuto výnosu uvážil nejvyšší správní soud toto:

Jest nesporno, že manžel stěžovatelčin byl povolán k aktivní službě vojenské jako poručík, tedy jako gážista, a že jako takový sloužil nejen v době podání žádosti o vyživovací příspěvek, nýbrž i v době vydání naříkaného rozhodnutí. Následkem toho přísluší ve smyslu 3. oddílu X. hlavy předpisů o požitcích pro vojsko II. část § 89 rodině jeho nárok na požitky, jež v oddílu 1. této hlavy rodinám gážistů jsou přiznány. Že skutečně nárok na tyto požitky stěžovatelce byl přiznán, připustila sama při svém výslechu dne 15. prosince 1917, kde výslovně doznala, že rodinný příspěvek 175 K měsíčně až do 1. září 1916 dostávala.

Citovanými specielními předpisy postaral se však stát zvláštním způsobem o rodiny vojenských gážistů a mají rodiny gážistů nárok pouze na zaopatřovací požitky, které těmito předpisy pro ně byly stanoveny. Zákon nikde nestanoví, že by rodinám těm byla zůstavena volba, chtějí-li žádati o opatření své podle těchto zákonných předpisů, neb chtějí-li domáhati se vyživovacích příspěvků ve smyslu zákona z 26. prosince 1912 čís. 237 ř. z. nebo z 27. července 1917 čís. 313 ř. z., a je proto volba taková nepřípustna. Mát dojista zákon o vyživ. přísp. dle tendence své zasahovati účinností svou jen tam, kde se stát o příslušníky povolaných nepostaral jinak.

Z těchto důvodů stěžovatelce nárok na vyživ. příspěvek dle zákona z 26. prosince 1912 č. 237 ř. z., resp. z 27. července 1917 č. 313 ř. z. vůbec nepřísluší.

Na tom nemění ničeho, že stěžovatelce původně přiznané zaopatřovací požitky rodinné dnem 1. září 1916 byly zastaveny. Zastavení ono nestalo se, jak z příslušného výměru ve spisech založeného je patrno, proto, že se svrchu cit. předpisy o požitcích rodin gážistů na stěžovatelku nevztahují, nýbrž proto, že plat povolaného, který mu město Frýdek do rukou stěžovatelky vyplácí, tyto požitky přesahuje, a proto vyplácení rodinných požitků místa nemá.

Vzhledem k tomuto právnímu stavu nebylo potřebí zabývati se vývody stížnosti, poněvadž dle tohoto právního stavu veškery body stížnosti jsou pro věc úplně irrelevantní.

Poněvadž tedy naříkané usnesení, stěžovatelce nárok na příspěvek vyživovací odpírající, neodporuje zákonu, bylo stížnost zamítnouti.